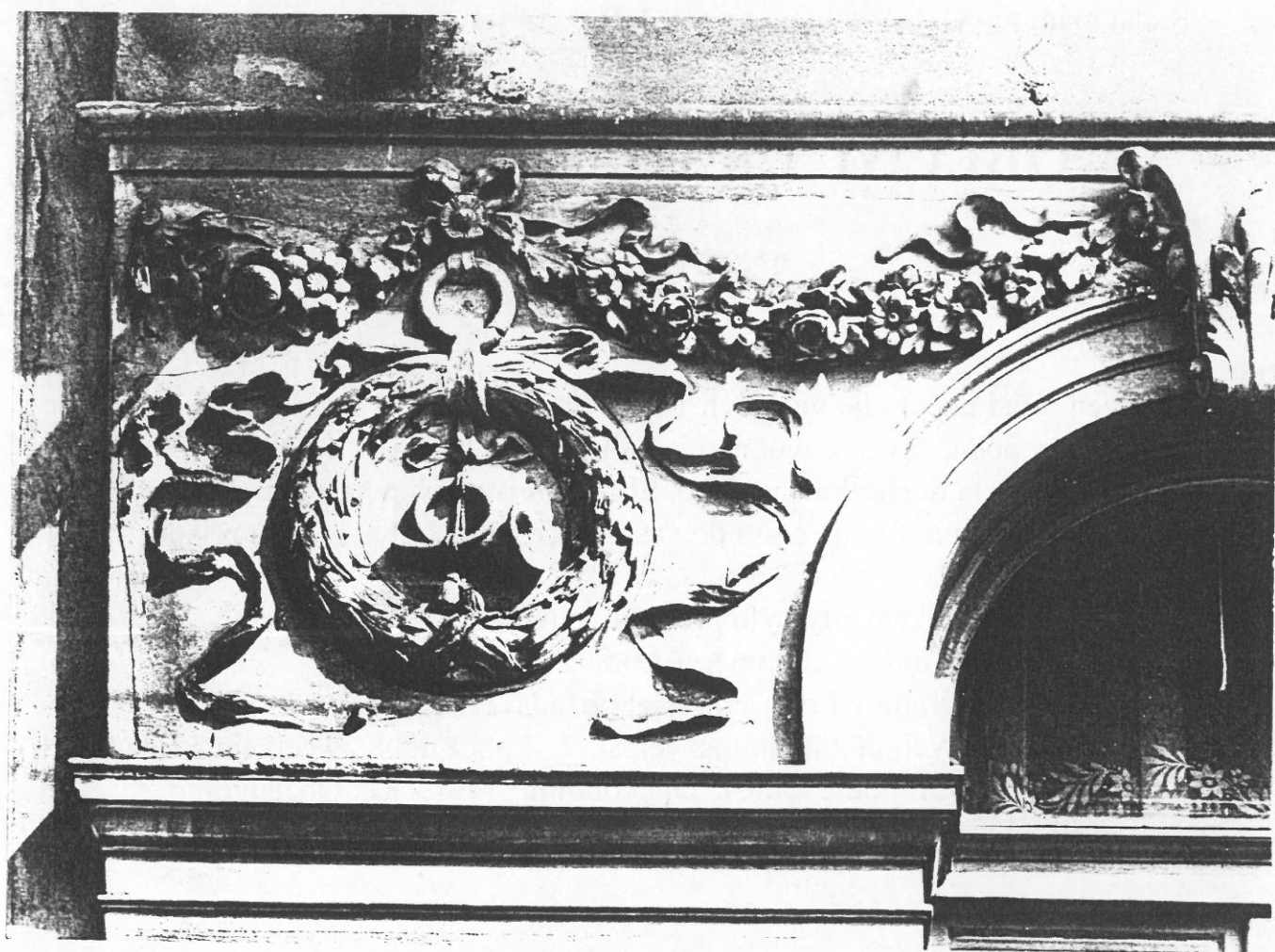

CÍTOLIBSKÝ ZPRAVODAJ

2 / 97

ANKETA

? Máte raději čtení z knížek nebo pořady v televizi?

- "Mám radši, když mi někdo čte. Protože si pohádku můžu vybrat, jakou chci přečíst. Maminka mi večer čte Babičku." A.M. 8 let
- "Spíš ty čtené pohádky, protože jsou lidovější a srozumitelnější." K.Š. 12 let
- "Jasně, že čtené o hodně radši, moc se mi líbila legrační povídka Bohumila Hrabala o kočkách Celdovi a Militce." P.P. 8 let
- "Spíš televizi, protože je tam ten obraz. „ N.B. 13 let
- "Čtené, protože u nich můžu i usnout." O.B. 11 let
- "Čtené, můžu při nich i něco jiného dělat nebo mít zavřené oči." D.G. 10 let
- "Oboje. Při čtení pracuje moje fantazie a bez televize bych se neobešla." M.P. 14 let
- "Radši mám televizi. Vidím co se děje." P.B. 14 let

OBECNÍ ÚŘAD INFORMUJE

-Obecní úřad uspořádal ve dnech 14.-16. července 1997 finanční sbírku na pomoc lidem postižených povodněmi. Celkem se vybralo ~~34.520,-~~ 34.520,-Kupodivu většina dárců byla důchodového věku. Sbor dobrovolných hasičů vybral po obci 6.000,- Kč na naftu na cestu do vesnice Troubky. Obecní úřad přispěl 5.000,-Kč.

-Od poloviny března, kdy bylo poslední veřejné zasedání obecního zastupitelstva byl v naší obci poměrně klid.

- Z Městského úřadu v Lounech přišel požadavek zaplatit 227,- Kč za docházku cítolibských dětí do lounských škol. Z obce dochází celkem 57 dětí a náklady na jedno činí podle lounských ekonomů 3.991,- Kč. Obecní úřad nechce tolik platit a podezíráme město, že do neinvestičních nákladů škol

zahrnuje i investiční náklady, které zhodnocují lounské školy. Spor skončil zatím u pana starosty Volkmana a uvidíme. Asi se budeme soudit.

-Okresní úřad Louny odbor civilní obrany nám vrací kryt vybudovaný ve sklepení severního křídla zámku. Zatím jsme se nedohodli na podmínkách převzetí, nakonec asi budeme muset kryt přijmout zpět, abychom se nedostali do nesnází při žádosti o úvěr na plynofikaci. Zámek hodláme totiž poskytnout jako záruku úvěru.

-Rada obce rozhodla nezapojit se do akce Obnova vesnice. Tato je podmíněna 50% finanční spoluúčastí obce. Finance budeme potřebovat na plynofikaci.

-V květnu proběhlo čištění kanalizace fermou zajišťující výstavbu obchvatu města Loun.

-Památkáři z Ústí nad Labem nám oznámili, že nedostaneme žádnou dotaci na pokračování opravy střechy zámku.

-Severočeské plynárny Ústí nad Labem po prověření projektové dokumentace plynofikace Cítolib souhlasí se sepsáním smlouvy a odkoupí od nás stavbu plynofikace v příštích letech za částku 5,6 mil. korun. Smlouva byla podepsána z naší strany, z Ústí jsme však smlouvu dosud nedostali.

-V těchto dnech dochází k závěrečným pracem na přestěhování morového sloupu.

-Správa a údržba silnic Louny opravila silniční vpustě v Havlíčkově a Smetanově ulici.

-Klid, uváděný na začátku zpráv, snad jen narušily stížnosti některých občanů. Za stálé stěžovatele lze považovat paní Bláhovou, pana Hrodka a pana Patakiho. Stížnosti jsou různého charakteru, někdy i dost zábavného. Pan Dundr si stěžoval na špatně provedený chodník u domu čp. 93 na Lounské ulici. Chodník bude opraven při plynofikaci obce.

-Skončila fotbalová sezona Jaro 1997. Áčko skončilo na 6. místě. Nejlepší střelec dorostenec Derfler s 8 brankami. Běčko skončilo na 8. místě, nejlepší střelec Cyhlář Ivo se 7 brankami. Dorost skončil v okresním přeboru na 6. místě, nejlepší střelec byl Petr Derfler s 11 brankami. Žáci skončili na 8. místě v I.A třídě s nejlepším střelcem Ádou Trískou se 7 brankami.

120. let Sboru dobrovolných hasičů Cítoliby

Pro zpravodaj Zdeňka Neubertová

Oslavy se konaly 21. června 1997 na Tyršově náměstí před hasičskou zbrojnicí. Předcházely jim velké přípravy, na nichž se podíleli všichni členové sboru. V předvečer byla přivezena historická technika, kterou zapůjčily okolní sbory.

V sobotu ráno se vše doladilo - posezení, občerstvení, plakáty - a v 10 hodin byla zahájena výstava staré i nové hasičské techniky. Cítolibští předvedli funkčnost stříkačky na ruční pohon a povedlo se přivést do chodu motorovou stříkačku z roku 1912 zapůjčenou z Brloha.

Do 12 hodin byl určen dojezd všech přihlášených hasičských sborů do soutěže. V hasičárně už začala hrát hudba p. Milana Beneše. Kromě občerstvení a litoměřického piva Kalich byli přítomni i stánkaři, střelnice a kolotoč. Jako upomínka na oslavu byl k prodeji za symbolickou cenu připínací odznak s emblémem hasičů.

Po 12 hodině začala probíhat hlavní část oslav - Soutěž v požárním útoku. Celkem bylo přihláшено 10 družstev. Než začala vlastní soutěž, předvedl tým z Postoloprta vyprošťování osob z havarovaného auta, k čemuž byly předem pořízeny dva vraky. Starosta SDH Zdeněk Havel soutěž zahájil, pořadí družstev bylo jasné někomu se dařilo, někde selhala hadice, jinde motor, ale snaha všech soutěžících byla obrovská. Rozhodčí byli spravedliví a před 16. hodinou bylo rozhodnuto. Před nástupem soutěžících družstev k vyhodnocení ještě předvedli své hasičské umění žáci. Byli perfektní. V 16 hodin Zdeněk Havel za bouřlivého potlesku vyhlásil jednotlivá pořadí družstev. Na třetím místě byly Černčice, druzí skončili hasiči z Vojnic a zaslouženě, i když těsně, vyhrálo družstvo hasičů z Cítoliby. Ti nejlepší dostali k diplomu poháry, vázy, hodiny.

Po půlhodině začala volná zábava, hostující jednotky se odebíraly domů.

Děkujeme všem sborům za zapůjčení techniky, rozhodčím, největší poděkování však patří sponzorům kterými byli : Obecní úřad Cítoliby, Městský úřad Louny, Pivovar Litoměřice, Stover Cítoliby, Řeznictví p. Hričoviny, p. Kepřta, slečna Řehánková, manželé Menšíkovi. Za spolupráci děkujeme p. Rybkovi, p. Bulnové, p. Bártové, p. Havlové, p. Zikovi, p. Petrlíkové, p. Benešovi a všem, kteří pomáhali.

Celý den bylo pěkné počasí, místa pro diváky bylo ještě dost, kdo přišel, jistě nelitoval. Akce byla všemi hodnocena jako velmi úspěšná. O oslavách a Sboru cítolibských hasičů se psalo v místním tisku.

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

Za první půlrok se v Cítolibech narodilo pět dětí. Bohumila Miltnerová, Simona Rybková, Klára Petrlíková, Nikola Karbanová - ta měla už letos postavenou májku před domem coby nejmladší občanka Cítolib - a nejčerstvější miminkem je opět holčička Anna Stará.

Naopak navždy od nás odešli tito spoluobčané - Jiří Kaska, Josef Porl, Jana Beránková, Václav Bouda, Zdeňka Mockerová, Růžena Benešová, Vladimír Gregor a Věra Bartošová.

Sedmdesáté narozeniny v září oslaví Věra Minaříková a Zdeňka Karbanová. Ještě v srpnu se dožívá 85 let paní Antonie Hermanová a v říjnu oslaví stejný věk pan Karel Šedivý.

Májová kytička Panně Marii a maminkám

Při letmém pohledu může cítolibská farnost působit jako úhor. Na bohoslužby zatím opravdu mnoho věřících nechodí. Zasluhou hodných lidí však čas od času zdejší kostel sv. Jakuba ožije hudbou.

Naposledy se o to zasloužila paní učitelka Květa Macháčková, která vede sbor dětí při lounském děkanství a ženy z lounské scholy. V sobotu 24.5. 1997 dětské a ženské hlasy potěšily několik desítek posluchačů.

Není možné, aby texty básniček a písniček nezapůsobily alespoň trošku na duši každého diváka, ba i toho, který jinak cestu do kostela nezná. Řekněte, kdo by mohl odolat malé Pavlínce, když zpívala „Houpy, hou, houpy hou, jsem Boží ovečkou...“?

Každá písnička byla opravdu půvabná jako kvítek. Došlo i na květiny opravdové. O toto překvapení se postaral lounský pan vikář Verner Horák. Po koncertě totiž rozdál dětem květiny, aby je mohly dát každé své mamince. Tak se stalo, že ukápla sem tam i slza dojetí.

Panna Maria dostala na svůj oltář také květiny, těžko říct, ze kterých měla větší radost. Jestli z těch živých růžových karafiátů nebo z těch voňavých písniček.

I když květiny i písničky jsou dárek velmi vysoko ceněný všemi maminkami, nejdražší je jim láska, která je mezi jejími dětmi. A té byl kostel v Cítolibeč tentokrát plný.

Helena Z. Nejedlá

Smyčce mistrů

Na 150 milovníků dobré hudby se sešlo 22. června v cítolibském chrámu sv. Jakuba. Nadace K.B. Kopřivy zde pořádala koncert Stamicova kvarteta.

Na programu byl W.A. Mozart - smyčcový kvartet, Zdeněk Šesták - smyčcový kvartet č.7, Ant. Dvořák - smyčcový kvartet As dur. Atmosféra byla opravdu výborná. Mistři smyčců si po koncertě pochvalovali nejen výbornou akustiku, ale i pozorné a kultivované publikum. Díky za krásný zážitek patří nejen Nadaci, která koncert pořádala, ale i všem sponzorům. Nadace ještě letos uspořádá koncert Vzhůru srdce, a to poslední sobotu v srpnu, v říjnu pak besedu s PhDr. Zdeňkem Šestákem.

Helena Z. Nejedlá

Z kulturních akcí v Cítolibeč bych ještě ráda zmínila celkem úspěšné dvě besedy s Mudr. Petrem Vopatou, který nám v sálku obecního domu poutavě vyprávěl a promítal diapozitivy ze své cesty do Indie.

Partě obětavých žen bych ráda poděkovala prostřednictvím zpravodaje za to, že se svým volným časem aktivně podílejí na organizačně náročných akcích, jakými je bezesporu pořádání a příprava Maškarního plesu pro děti v únoru a začátkem června Dne dětí na návsi v Cítolibeč. Obou akcí se zúčastnilo přes 100 dětí. Velké poděkování patří také sponzorům, bez kterých se dneska neobejde žádná akce pro veřejnost.

Poštovní doprava jindy a nyní se zřetelem k našemu kraji.
Štěpán Štětina

Začátek poštovní služby dlužno hledati dílem v kurýrní službě dvorní, hlavně ale u mocného řádu Německých rytířů. Aby se císařovna Marie

Terezie dozvěděla o vítězství svého vojska nad Bedřichem II. / u Kolína 1757/, co možná brzy, byl poslán od Dauna zvláštní kurýr, od kterého se radostnou novinu dozvěděla císařovna již čtvrtého dne.

Později zavedli si i kupci dodávání dopisů a sice skrz řezníky, kteří za příčinou koupě dobytka konali na míle dlouhé cesty. Tato pošta, řečená Metzgerpost, byla dalším ve zřízení poštovním.

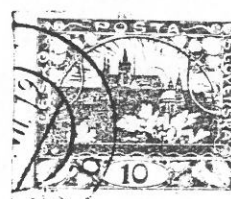
Konečně ke konci století zavedena služba posílů, kterým přezděno postilloni a kteří obstarávali od města k městu dodací a podací službu poštovní. Byli obyčejně stavu šlechtického. Podobné zařízení měli ve Spojených státech ještě před 30. lety, a to poštu na sloupech. Od hlavního poštovního úřadu vyjel /obyčejně koňmo/ poštovní posel. Přijeda ke sloupu, vyprázdnil velkou schránku na něm umístěnou a dav tam došlé zásilky pro okolní farmáře, jel k dalšímu, třeba na pár mil cesty vzdálenému podobnému „poštovnímu úřadu“. Farmáři pak posílali si k svému sloupu své lidi, opět ponejvíce koňmo a ze schránky, obyčejně nezamčené, vybrali si svědomitě pouze své věci a vkládali zásilky, k další dopravě určené, dovnitř.

V Rakousku dlužno hledati začátky pravidelné služby poštovní za císaře Bedřicha III. /r.1440-1493/, u něhož vychován byl Ladislav Pohrobek.

Vrchní lovčí císařův Roger z Taxisu vybudoval první linku poštovní z Tyrol přes Štýrsko do Vídně, později zavedena pojízdná pošta mezi Vídní a Brusselem, 150 mil dlouhá. Taxisové obdrželi titul dědičných poštmistřů, dali základ našemu poštovníctví, vybudovali linky další, ovšem pro Vídeň důležité. Čechy, hlavně Praha, obdržely některé linky, ku př. Praha-Karlovy Vary, které i Lounsko užívalo..

A Lounsko? Ještě roku 1800 neměl okres jediného poštovního úřadu. Neměl silnic. Štěstí ještě, že vede Lounskem (sledujíc starou zemskou stezku) její dědička - silnice Lipská, erární z Prahy přes Slaný, panenský Týnec, Louny, Postoloprty, Comutov, Reitzenhain, dále do Saska. Zásluhou její dostaly Louny r. 1819 státní poštovní úřad, první v celém okrese (Slaný dostal jej už r. 1814). To měla Vídeň už slušnou „hvězdu“ poštovních linek, z ní paprskovitě na všechny strany se rozbíhající. Čechy ovšem byly dobré na placení. I most přes Oharku (řetězový) měli Němci o celý věk lidský dříve: r. 1853 odevzdán dopravě. Postaven místo dřevěného. Když Louny obdržely nynější železný, dostaly Postoloprty most již druhý, železobetonový. Provoz u poštovního úřadu lounského, který musel ještě celých dvacet let stačiti celému okresu, měla od počátku najatý Marie Behová. Dopravu dostavíkem na lince Praha-Slaný-Louny do Žatce provozoval poštovník ve Slaném a podržel ji, i když r. 1824 obdržel Žatec státní pošt. úřad a tamní rodina Ungarů poštovní dopravu. Franko muselo se platit hotově, ješto známky listovní byly teprve rok 1850 zavedeny. Dekretem dvorní kanceláře ze 13. srpna 1846 a guberniálním nařízením z 18. srpna 1846 byla zřízena silnice Chlumčany-Zeměchy-Lipenec-Žatec. Kdo se

chtěl od nás svézti dostavníkem do Žatce, do Slaného neb dále do Prahy, čekal na place u staré dědičné, Hýrou opravené krčmy zeměšské. Dle sdělení pamětníků čekalo se venku, pijáci uvnitř. Dostavník býval často plný i po roce 1862. Jeden poštovní úřad pro celý okres bylo ovšem málo, dostal tedy Panenský Týnec poštu r. 1839. Po roce 1870 upozorňuje kupec H. v Opočně, že obvod všech tří pošt (Louny, Ročov, Postoloprty) je velmi velký, takže není možno obcím řádně posloužiti. Tak je v Opočně zřízen poštovní úřad roku 1873 pro obce Zbrašín, Hořany, Hřivice, Lipno, Markvarec, Touchovice, Lipenec, Zeměchy, Nový Hrad a Jimlín. Následovalo zřízení pošty v Chlumčanech roku 1874, v Lenešicích 1880 a konečně CÍTOLIBY roku 1885. Nejnovější jsou pošty ve Vinařicích, Hřiškově a Černčicích.

25 let s pošťáckou brašnou

Paní Alena Flachová nastoupila na cítolibské poště v roce 1967, s tím, že bude poštu roznášet jen na přechodnou dobu, než odrostou děti, a pak se vrátí ke svému povolání (vyučená kadeřnice). Nakonec sloužila celých 25 let.

„Můj rajón byla půlka Cítolib a Brloh. Poštu jsem nosila i do mlýna k Vernerům, na samotu ke studnaři Hermanovi, ten měl psa, kterého jsem se bála, a na vechtr u tratě mezi Brlohem a Cítoliby.“

Jaké zprávy jste nosila raději ?

„S těmi špatnými, což byl většinou telegram o úmrtí v rodině, který se musel odevzdat do rukou adresáta, se šlo tak těžko, že jsme kolikrát musely jít dvě, abychom jedna druhou podporovaly navzájem. Naopak radost byla při narození dítěte a taky obyčejná věc - donesení důchodu. Babičky už na mně čekaly a rády si popovídaly. Samozřejmostí pro pošťáka bylo a určitě je i nadále donášení různých nákupů. Běžně se taky vozily 15 kilové balíky. Kolikrát jsem měla kolo řádně naložené, to se ani nedá říct kolik kilo to bylo. Jen si vzpomínám, jak jsem v zatáčce u Brloha s velkým nákladem s kolem spadla přes řídítka a ohnula přední vidlice u kola. Tak jako se nedají spočítat kila odnosené pošty, tak se nedají sečíst kilometry. Když jsem na poště skončila, musela jsem každý den ven a chodit, než jsem si zvykla, nebo spíš odvykla.“

Paní Flachová slyšela vyprávět od starších kolegů, jak se jezdilo ráno pro poštu k vlaku do bažantnice a večer se zase pošta z Cítolib vozila k vlaku:

„Dřív asi proto, že byla pošta lacinější, se doručovala spousta balíků, v době sklizně taky třicet 15 kilových balíků. Lidé si posílali víc dopisů a pohlednic i po Cítolibeč mezi sebou. Dost lidí bralo kolikery noviny. To byla tíha.“

Co třeba loupežné přepadení?

„Pošta byla vykradena, co pamatuji, jen jednou, ještě když byla na zámku. Moc si toho zloději neodnesli, protože se nedostali do trezoru, ale ten nepořádek co tím hledáním peněz udělali. To bylo nepříjemné a potom nějakou dobu taky ten pocit, že se to může opakovat, když tam některá z nás byla sama. V Brloze jsem jednou nesla důchod paní Rybkové, která mi nechávala otevřená vrátka, tentokrát byla nějak divně vyvrácená, dům byl vzhůru nohama, všude nepořádek. Chvíli jsem si myslela, že se paní zbláznila, vyběhla jsem ven za její dcerou, pak jsme se vrátili. Babička byla na návštěvě v Lounech a zatím jí vykradli. „

Poslední otázku jsem ani nemusela pokládat, z odpovědí bylo jasné, že by si paní Flachová vybrala práci poštovní doručovatelky i dneska.

rozhovor 20.6.1997 pořídila V.Pokorná

Pět otázek pro dnešní poštmistrovou:

-S čím nejčastěji přicházejí občané k přepážce?

„Nejčastěji přicházejí s platbami poukázek A,C,V, a DIP. Denně jsou využívány služby poštovní spořitelny.“

-Které roční období máte na poště nejraději a proč?

„U přepážky je nejlepší léto, to je takové období klidu. Co se práce týče, nejraději vylepuji známky na psaní a dopisnice. Třeba na dopis do zahraničí je pečlivě vybírám a lepím, máme krásné známky. Doručovatelky mají nejraději jaro, to chodí a po zimě se kochají probouzející se přírodou, jak kvetou zahrádky, kolikrát zapomenou dát poštu do schránky a musí se vracet. „

-Vzpomenete si na nějakou speciální žádost u přepážky?

„Tak dvakrát do roka chodí filatelisté s tím, abych jim dala krásné a čitelné razítko. Ač si vždycky dávám záležet, nikdy předem nevím, jak to dopadne.“

-Myslíte si, že si lidé posílají méně dopisů a přání?

„Podle statistiky ano. Velkou roli přitom hraje zdražení poštovního. Čeho se naopak doručuje velké množství, jsou doporučené dopisy.“

-Chystají se na poště nějaké výraznější změny?
„Ještě letos má dojít k motorizaci pošty. Což prakticky znamená, že naše pošta nebude doručovat do Brloha a Líšťan. To se bude uskutečňovat z Loun, odkud bude každý den vyjíždět auto s poštou pro vesnice, kde není poštovní úřad, doručovatelka poštu roznese a pojedje do další vesnice. Na cítolibské poště tak zůstane jen jedna doručovatelka. „

Paní Alžbětě Kolingerové za odpovědi děkuje Věra Pokorná

PAVLOVY DOPISY

z cesty kolem světa

díl 5.

Bogota 23.7. 1971

Ahoj mami, tati, brácho

Už zase píšu, to je co? Nevím odkud začít. Naposledy jsem psal vlastně z Bolivie, to bylo v Cochabamba, kde jsem jsem se zdržel poněkud déle než jsem předpokládal. Cítil jsem se u Comezů jako doma a oni mě považovali za jednoho z nich. Za to bych prosil, jestli to bude trochu možné, pošlete jim nějaký hezký dárek k vánocům.

Původně jsem plánoval výlety po Bolívii, ale pak začaly v La Plaza bouchat bomby, v Cochabambu bylo přepadeno a rozstříleno Radio a to mě Gómézovi doporučili, abych odjel z Bolivie. Bylo to včas, pak se začaly dít hrozné věci a dnes je v Bolívii občanská válka. Hranice jsem minul v pokoji a celkem dobře, ale v hrozné zimě jsem se dostal až do Curco (bývalé hlavní město Inků). Místo to bylo víc než krásné, rád jsem se procházel po ulicích, které kdysi udělali

Inkové vlastníma holýma rukama a na které bychom si dneska netroufli nejmodernější technikou. Nad Curco je stará pevnost Inků, jmenuje se Sacshuaman. Je postavená z obrovských kamenů, vážících mnoho tun, a každý z nich je opracován tak přesně, že s druhým přiléhá naprosto dokonale (do štěrbin nestrčíš nůž).

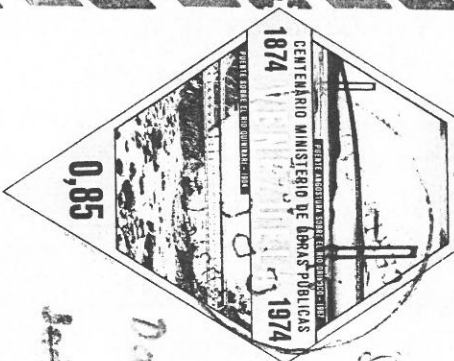
Další den jsem odjel k legendárnímu zapomenutému městu. Tady na kopci vybudovali Inkové kolem chrámu Slunce nádherné terasovitě stavěné město. K tomu se váže zajímavá tůra, kterou jsme z neznalosti podnikli. Paul (amík z Arkansasu/) prohlásil, že zná cestu, a tudíž že nás povede. Vedl nás vzhůru a pořád vzhůru. Cesta to byla pekelná, vlekl jsem svůj batoh, který se stával čím dál tím těžší. Přesto jsem se držel vpředu, ale chyba! Na první křižovatce nás Paul vedl stále vzhůru. Výstup trval více než 3 hodiny a ruiny nikde. Když jsme konečně po 4 hodinách na vrcholu, uviděli jsme ruiny Machu Piechcu v hloubce pod námi. Byli jsme tak schváceni, že nás ani nenapadlo, abychom začali sestupovat. Utábořili jsme se a začali rozdělovat oheň, vše bylo ale mokré, neboť jsme byli ve výšce asi 4 000 metrů a přes nás co chvíli táhly mraky. Když se nám povedlo rozdělat oheň, ulehli jsme okolo a únavou usnuli. Ráno jsme se probudil už za světla, viděl jsem ostatní z naší tlupy schoulené u ohně. Já jsem zimu necítil, neb mám moc dobrý spacák a nad to jsem do něho vlezl se vším všudy. Začali jsme sestup a krásnou pěšinkou, v pralese jsme se dostali až k ruinám. Čekalo nás překvapení. Utáboření v ruinách jsme byli vyhledáni hlídači a vyhnáni. Neměli jsme totiž zaplacený vstup. Po nekonečných hádkách s hlídači a vrátným o výši vstupného (chtěl na nás ten neřád vydělat) se umoudřil teprve tehdy, když jsme pojali úmysl shodit ho i s tou jeho boudou do údolí. Nakonec platíme dohromady. Dva na jednu vstupenku a obcházíme ruiny. Byla to nádhera. Strávil jsem v těchto a dalších asi pět kilometrů vzdálených celé čtyři dny. Kdyby nám nedošly potraviny, (ruiny jsou totiž v pralese a jediný zdroj potravin byl hotel nemožně drahý) zůstal bych tam ještě déle. Vrátili jsme se do Curco a chtěli jsme příští den odjet do Limy. Chyba! Ve městě byl festival pop music a hipíci tam dělali nějaké výtržnosti, policie zasáhla a bylo pár zraněných. Ráno před odjezdem se jdu najíst akdosi mi klepe na rameno a říká „pas prosím“. Co? Pas. Proč? Já jsem od policie, váš pas. Prosím!! Zdlouhavě vytahuji pas, vysvětlil si to, že ho nechci ukázat a sebrali mě. Na policii jsem nebyl sám. Sešlo se nás tam asi 50-60. To byl pohled! Čekali jsme pár hodin a ono nic. Udělali si náš seznam a zase nic. Začalo mě kručet v břiše. Ostatní na tom byli stejně. Jednotně jsem začali dupat a tleskat do taktu. Hlasitě jsme žádali stravu. To pomohlo - bylo nám povoleno vybrat peníze a koupit chleba. Za dalších pár hodin nás rozdělili na cizince a domorodce. Nás cizince vzali na řadu první, kontrola pasů a dostatku peněz a po prohlídce příkaz zmizet z města do 24 hodin. Já jsem na tom byl dobře, ale čekal jsem na svého přítele peruánce. Ten byl bez peněz a strávil na policii celé dva dny. Hned jak

vypadl, jeli jsem do Limy. Vzali jsem schválně horší a delší cestu, ale víc zajímavou a hezčí. Je doslova po starých cestách Inků. Jsou tu neuvěřitelně velké rozdíly, zima s výškami hor a teplo hlubokých údolí, kde roste všecko tropické ovoce, peřeje řek a klidná voda jezer. Peru je moc hezká země, ale lidé v ní nejsou zrovna nejlepší. Jsou zkažení turisty. Náhled na všechny, kdož nejsou z Peru, je stereotypní „gingo má peníze, platit, platit, platit! A všecko!“ V Limě jsem bydlel u onoho přítele peruánce, chtěl jsem trochu poznat město a prací si vylepšit svou finanční situaci. Blížilo se 150. výročí nezávislosti Peru a každý chtěl mít svůj dům hezký. Dal jsem se tedy do malování a natírání domů. Šlo to docela dobře a ať jsem jakýkoliv, snažil jsem se svou práci odevzdat co nejlépe, na rozdíl od domorodců, to jsou neuvěřitelní šupáci a fušeři. Ač jsem si vydělával na poměry v Peru docela dobře, na poměry naše jsem byl placen víc než mizerně (měl jsem denně celkem cca 80 soles-7 DM). Můj přítel nedělal, to tady není nic neobyčejného, žil u matky. Potom ho ale posedla myšlenka, že půjde se mnou až do Ecuadoru. Moc se mi to nelíbilo, ale dobrá. Potřeboval však pas. Začal dělat, ale aby to však stihl, potreboval peníze okamžitě. Půjčil jsem mu a on si potom půjčil ode mne i bez mého vědomí. Měl peníze, přestal dělat, logické ne? Neměl jsem víc času, chtěl jsem jet dál, začal slibovat hory doly. Nakonec oznámil, že vyjedeme zítra, že má za Limou přítele, který má pro něho peníze. Dojeli jsme na místo a přítel samozřejmě peníze neměl. Prohlásil, že si půjčí od bratra, abych na něho počkal, že se za pár hodin vrátí. Od té chvíle jsem jeho ani své těžce vydělané peníze neviděl. Čekal jsem na něj pro jistotu celý den, ale to, že se nevrátí, mi bylo víc než jasné. Že bych byl o něco chytřejší? Pochybuji. Dojel jsem do Trujillo a zakotvil v rozlehlých ruinách bývalého hlavního města říše Chimů Chan-chan. Nejsou stavěné z kamene, ale z hlíny a bohužel zub času na nich přímo řádí (spolu s lidmi, kteří v touze najít zlato, rozkopou na co příjdou). Část ruiny je chráněná a rekonstruovaná, byly to kdysi chrámy, z nichž největší a nejbohatší je chrám boha Měsíce, na rozdíl od Inků, kde byl hlavní bůh Slunce. Přespál jsem v ruinách a druhý den jsem se vydal do Trujillo. Potkal jsem tam jednoho známého hipíka a ten mě vzal ke svému známému, abych měl kde přenocovat. A kdo mě neotvírá - byl to Paul, amigo známý z Machu Picchu. Domluvili jsme se na to, že mě navštíví na Olympiádě v roce 1972. Dál jsem pokračoval směr Ecuador. Skejsnul jsem v jedné vesnici na Piema a ne a ne dál. Od děvčat z města jsem dostal jeden obrovský kokos, který jsem okamžitě zužitkoval. Mléko jsem vypil a dužiny bylo tolik, že jsem ji část schoval na druhý den. Druhý den jsem měl štěstí a ještě se dvěma francouzi jsem se dostal až do Ecuadoru. Tady jsem byl tak mnoho přesvědčován od přátel o nebezpečnosti města, že jsem noc raději strávil v hotelu. Další den jsem strávil prohlídkou a navečer jsem se vydal opět na cestu do hlavního města. Byv poučen přáteli, vyhledával jsem místa pro přenocování na policejních stanicích.

Celkem mě Ecuador příjemně překvapil. Má dobré silnice a poměrně moderní města. Quito se mi moc líbilo se svými starodávnými hotely, připadal jsem si jako u nás v Evropě. Asi 50 km jsem přecházel rovník v mém zimáku. Kdyby býval někdo řekl, že se na rovníku budu klepat zimou, poslal bych ho asi k doktorovi. V Quajaquil jsou obrovské plantáže banánů, v přepočtu na DM stojí jeden banán 0,03 DM. Koupil jsem jeden banán a darem dostal další zadarmo. Přejedl jsem se tak banánů, že jsem nemohl další vidět. Je tu pomník badatelů francouzské akademie, kteří odtud prováděli stanovení délky poledníků (někdy v 18. st./). Pak už jsem mířil do Columbie. Po malých obtížích jsem se dostal do Columbie. Na cestě jsem byl dvěma hipíky z Argentiny opět varován před městem Cabi. Okradli je tam tak důkladně, že jim zůstalo jen to co měli na sobě. Moc veselý, zůstat v cizí zemi bez peněz, bez věcí a pasu. Dorazil jsem do Cabi brzy ráno a večer jsem raději opustil, měl jsem strach tam přenocovat. Pak už jsem dorazil do Bogoty. Měl jsem ještě jednu adresu od Marcela, ale nechtěl jsem ji použít, protože jsem toho kamaráda neznal. Rozhodl jsem se proto teprve po marném hledání nějakého hotelu s přijatelnými cenami. Byl jsem přijat tak přátelsky, až mě to zarazilo. Jsem tu opět hýčkán, vyřizují si tu formality pro Americu central, mimochodem držte mi palce, je to nejnáročnější část mé cesty. Dnes jsem se vrátil z výletu do Zipagquira, jsou tam solné doly a jako moc zajímavá rarita je v jeskyni v soli vytesaná katedrála, všechno kromě lavic je tu ze soli, dá se k ní dojet autem, je asi 500 m hluboko ve vrchu. Je to něco kolosálního, může sem vejít až 10.000 lidí. Je to solná sloj. Zítra si ještě potřebuji dojit na pár ambasád a doufám, že zítra nebo pozítří vyrazím ke Karibskému moři. No to by bylo asi všechno. Tedy mnoho pozdravů, hodně zdraví, hodně štěstí a čau Pavel.

PS. A nebojte se o mě, i když dlouho nepíši, lidem, kteří mají tolik štěstí jako já, se přeci nikdy nic zlého nemůže stát.

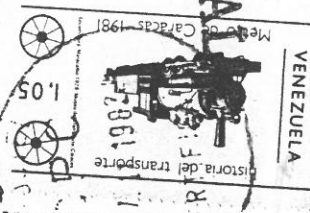
Señor y Señora

FRANCISCO RYBA

CITOLIBY 19

DARJAN V. G. OLN. LOUAY

CHECOSLOVACIA

1981 centenario de la muerte de CECILIO ACOSTA

III CONFERENCIA SOBRE EL DERECHO DEL MAR

EXPRESO INTERNACIONAL